

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ρ Ε Θ Υ Μ Ν Η Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ
2
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
1928

Αν. ήλ. 5λ-53. Δ. 7λ. 01

ΕΤΟΣ ΣΤ. ΑΡΙΘΜΟΣ 317

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 10

Ο ΡΥΘΜΟΣ

Όσοι ειλικρινώς κρίνουν τα έσωτερικά μας, κυρίως ο Έλληνικός λαός, δεν είναι δυνατόν ή ν'άντελήφθη ότι από της επαύριον των έκλογων έπήλθε, έν ήμιν, ό.τι είς την συμβολικήν γλώσσαν του πενταγράμμου, λέγεται «ρυθμός». Αί έκλογαί δεν ύπηρεξαν ως ένομιζέτο επί των Συμμαχικών Κυβερνήσεων, δικλείς ασφαλιστική, οδηγούσα είς άπλην σωτηρίαν της καταστάσεως, έκτραχυσμένης έκ της κατακραυγής του λαού και της επιθετικότητας των σπαθαρίων. Ούτε ύπηρεξαν αί έκλογαί, άπλη διαπίστωση του λαϊκού φρονήματος έκδηλουμένου ύπερ του Κοινοβουλευτικού Κράτους και κατά των δικτατοριών. Αί συμβιβαστικά αυτά λύσεις και αί άμφίβολοι και νόθοι αυτά τακτοποιήσεις των έσωτερικών μας πραγμάτων, θά έδίδοντο είς την κατάστασιν, έν είς τας έκλογάς φθάνει ό τόπος, ώδηγημένος από τους μικροπολιτικούς, τους ανθρώπους των ύπόπτων συμβασμών, τους αναβλητικούς έκκρεμήσαντας την επίλυσιν του βασικού έσωτερικού ζητήματος ως είναι το Πολιτικόν, μακρά ήδη έτη, άνευ «δεδικαιολογημένης» αίτίας.

Και έπρεπε να καταργηθί ή νόθος αυτή κατάσταση, ήτις ένεφάνιζε την νεοράν Έλληνικήν Δημοκρατίαν φέρουσαν άντί του δημοκρατικού πύλου, το παλαιωμένον Στέμμα των έκπεσόντων δυναστών — διά να δοθί ρυθμός είς την λειτουργίαν της κρατικής μηχανής. Την ώραί αν αυτήν προσπάθειαν έβοήθησε και ό λαός, — όπως ό λαός κυρίως την έπεδίωξε — με το χαρακτηριστικόν ήφισμά του της 19ης Αυγούστου. Το καθεστωτικόν, που, ως τώρα, έπεκρέματο ως δαμόκλειος σπάθη κατά της ήρεμίας των πολιτών και της εημερίας του τόπου, έλύθη, άπαξ διά παντός, κατά τρόπον άποστομωτικόν διά τους

δημαγωγούς της Μοναρχίας. Και ή Χώρα έπανεύρε, ό,τι έφοβείτο ό,τι όριστικώς είχε άπολέσει, μακρά ήδη έτη, από της εποχής του χωρισμού των Ελλάδων, μεταξύ μιας καταστάσεως ήτις ήτο άκαθόριστος, άμφίβολος και επικίνδυνος: Την ήσυχίαν των πολιτών της. Διότι, μέχρι χθές άπασα ή προσοχή του Έθνους άπησχολημένη με την τρομεράν αυτήν ύπόθεσιν, την επαύριον μιας καταστροφής και είς καιρόν ανασυνδεσεως των συντριμμάτων. Φοβούμενοι οί δημοκρατικοί τους βασιλόφρονες και αντίθετως παρέτεινον την κατάσταση του μετεωρισμού, έρχόμενοι είς συμβιβασμούς, οίτινες άπλως άνέβαλον την διατύπωσιν του λαϊκού φρονήματος έναντι του καθεστωτικού, έκ των οποίων όμως προσωρινών λύσεων, το κοινοβουλευτικόν Κράτος ένέπιπτεν είς επικινδύνους έκτροχιασμούς, το δε πολίτευμα καθίστατο, ήμέρα τη ήμέρα, κενόν πάσης αξίας έν τη συνειδήσει των πολιτών.

Αί έκλογαί κατήργησαν όριστικώς επ' άγαθών και Κράτους και πολιτών, την φθοροποιόν άνάμνησιν. Ήδη κινούμεθα είς χώραν, δημοκρατικήν, με διαχειριστάς των κοινών, τους έπιτελείς του δημοκρατικού στρατοπέδου διακαιομένους από τον άγαθόν πόθον να προσεγγίσουν το πολίτευμα προς τον λαόν. Την ώραίαν αυτήν προσπάθειαν, όφείλει και ό λαός να βοηθήσει. Άπληλαγμένοι έσωτερικών διαμαχών, ειλικρινείς ύπογραφείς του συμφώνου της άποκηρύξεως του πολέμου, καλοδιοικούμενοι, όφείλομεν να προσφέρωμεν και ήμείς ό,τι απαιτείται έκ των κάτω είς το έργον της άνορθώσεως και της άναδημιουργίας. Έργασίαν και όμόνοιαν. Η δημοκρατική Έλλάς εισέρχεται, ήδη, πλήρης πίστεως προς εαυτήν, είς την ειρηνικήν λεωφόρον της άνορθώσεως. Θα την ακολουθήσωμεν όλοι οί Έλληνες, εξ ίσου ευψυχοί είς την ώραίαν αυτήν προσπάθειαν της ανασυνδέσεως των διαρρα-

γέντων, της άνορθώσεως των πεπτωκότων.

ΝΙΚΟΣ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ
ΚΡΗΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΠΕΣΕ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Νύχτα ήρεμη και λιγώφωτη ό μος μαγική μέσα στην άστροκέντητη σκοτινή φορεσιά της.

Τ' δλόδροσο μελετάκι παιγνι δίχοντας μέσα στα τρυφερά φύλλα των εύκαλύπτων έχαιδευε άπαλά τα μοσχομύρια άνθια τ' άλκα της ροδοδάφνης που κεί κοντά φάνταζαν μέσ' το χαρούμενο φως που έχναν τα ήλεκτρικά λαμπρόνια, ένωτά κύματα άφρο στεφανωμένα κυλούσαν χαρωπά πάνω στη ράχη της θάλασσας σαν να συνορίζονταν ποιδ πρώτο να φτάξη στη γνώριμη στορική αγχαιά της άμμουδιάς. Η ώρα κυλούσε γλυκά μέσα στην άρμονία της έσπέρας, πολυτραγουδιμένης από το κύμα, πελύχαρης από τη γοητεία της σιωπής και της ρέμβης.

Πέρα κεί κοντά στο στρώσιμο ένός δρόμου μισοκότεινου που φέρονε στην Προκυμαία, ένα παιδάκι ξυπόλυτο ως 8 χρόνων ξεπρόβαλλε δειλά, άπομεινάρι μιας ίσως χαμένης οικογενείας της Μικρασίας που ή πείνα ή άδυσώπητη αυτή άνάγκη τό σπρωξε στη νυχτερινή του αυτή έξοδο.

Κοντοστάθηκε για λίγο συλλογιστόμενο σαν να φοβόταν. Όμως ή σκέψις πώς νησιτικό θα κοι μώνταν κυριάρχησε μέσα στο μυαλό του και τούδωσε το θάρρος προς την έπαιτεία με την έλπίδα να γλυτώσει απ' το όδυνηρό αίσθημα της πείνας.

Και... έτόλμησε ξεγλυστρώντας απ' το σκοτάδι στη φωτολουμένη πλατεία όπου ό κόσμος έπερνε διάφορα δροσιστικά, ν'άπλώση τ' άδύναμο χεράκι και κτυτώντας δεξιά και άριστερά με δισταγμό σαν ναταν ή προαίσθηση κάποιας διαφύσεως των ελπίδων που θα δοκιμαζε.

Πλησίασε σ' ένα δυο τραπέζια που μερικές ενάισθητες ψυχές βλέποντας το θλιβερό του βλέμμα τό πόνησαν.

Έπειτα ήρθε κοντά και σε μια άλλη παρτέα άμίλητο, μόνο με το χεράκι άπλωμένο, πάντα φοβισμένο σε στάσι παρακλητική.

Ένας, ό πλειό άστεϊός!! της παρέας γελώντας τό καλωσόρισε και θέλησε να του προσφέρει ένα ούζο!..

Τό φτωχούλι παραξενεμένο απ' την τόση καταδεχτικότητα και ύποχρεωμένο μάλιστα με την έλπίδα πώς έπειτα απ' αυτό κάτι θα τούδιναν για δείπνο, έσκυψε τό κεφάλι χαμογελαστά σε σημείο ό,τι δεν ήθελε να του χαλάση τό χαιτη: Και ό μικρούλης ποτίστηκε ούζο καπνίστηκζεπειτα μετσιγάρα

σε σημείο άξιολύπητο.

Μέσα σ' αυτή την άγνωρη ζάλη και τη θολάδα των άτμών του σπύτου και της νικωτικής έννοιωσε μια πρωτόγεννη χαρά. Τα μάτια του έκστατικά μεσ' απ' αυτό τό πρισματικό γυαλί έβλεπαν όμορφο τον κόσμο εκεί που πριν μαύρος και κατασκότεινος παρουσιαζόταν μπρός του.

Σηκώθηκε άργά. Τέντωσε τό μικρό κορμάκι, έτριψε τα μάτια προσπαθώντας ν' αποτινάξη τη νάρκη κείνη και τό μούδιασμα που έννοωθε. Γέλασε και πάλι για την παράξενη αυτή κατάσταση κυτώντας κείνον που του κέρασε τό άργό μα με τον καιρό σίγουρο δηλητήριο που σκοτώνει όχι μόνο τό σωμα, μα και την ψυχή, έχχαρίστησε σιωπηλά και κίνησε για να φύγη. Τό μικρό του κεφαλάκι γεμάτο απ' τους άτμούς του σπύτου έγερνε μην ύπακούοντας στο πρόσταγμα να σταθί όρθο και τό πόδια του σαν παράλυτα σκόνταφταν πότε έδω και πότε εκεί, μάταια προσπαθώντας να γαντζωθί από πουθενά για να μην πέση.

Και ένφ εκείνο τό άμοιρο παράδερνε πεινασμένο και τρεμουλιάρικο σαν ένα ναναγισμένο καράβι, ή παρτέα σπαταρούσε στα γέλια για τό άσυνήθιστο γλέντι και τό έξαιρετικό θέαμα ένός μικρού μεθυσμένου.

Και κείνο όπως και όλοι γεννήθηκε άγνό με την άσπραδα και τη μοσχοβολία ένός κρίνου στην ψυχή που θα μπορούσε να γιγαντωθί μέσα στη ζεστασιά που δίνει στ' άδύναμα αυτά πλασματάκια ή φιλόστοργη αγχαιά μιας μάνας.

Νά, που έρχεται όμως, ό κακός κόσμος και πασκίζει να μουτζουρώση τό λευκό πίνακα της ψυχής μας, να τον λεκιάση, ως τόρα άγνό κι άμόλυντο. Άχ! Πόσο γενώμαστε καλοί. Όμως ή Ζωή, που κυλάει τ' άσώπαστο βορκόρεμά της γύρα και πάνω από την καλωσύνη μας αυτή, έρχεται καιρός άργά ή γρήγορα, που την καταστρέφει και κάποτε ξυπνάμε με την ψυχή λεκιασμένη από τη σφραγίδα της, σπισμένη από τη βρώμικη γειτονία της ζωής, άξιολύπητη από τη φθορά!

Άγριο, ό μικρούλης θα κατανήση άλκολικός, μανιακός σουμαδόρος, ξετσιπωτός και άχαλίνοτος, όχι πιά κουρέλι στα χεράια της ζωής, μα μόλυσμα και κίνδυνος σε σημείο που και οί ίδιοι έμείς που τον κάναμε τέτοιο να φεύγωμε τη γειτονία, να τρομάζουμε τη παρουσία του. Έτσι σχηματίζεται από μας τους ίδιους, ό σιχαμερός κόσμος των «κοινωνικών άποβρασμάτων» που άγριο συνδέμελη θα συντριψη την Κοινωνία θ' άφανίστη τη ζωή.. Όμως κανείς δεν νοιάζεται σήμερα για ό,τι γίνεται, οί ίδιοι έμείς αφαιρούμαι από της

λευκές ψυχές των άπροσταυτών παιδιών ό,τι έχουν καλό. Τη γεμίζουμε σκουπίδια την άμοιση ψυχή, σπαταρούμε στα γέλια όπως την κατανοούμε κοινό κάρρο άκαθαρσιών.. Όπως είπε κάποιος σοφός—Κάποιος έπεσε στη θάλασσα!.. Άν τον βαστάει ως έβγη.. έμείς δεν τον σώζουμε! Λυπούμαστε διότι δεν προλάβαμε να τον σπρώξουμε οί ίδιοι,...

ΣΕΙΡΙΟΣ

ΑΣΤΕΡΙΣΚΟΙ

Όλόκληρη ή προσοχή της Κυβερνήσεως είναι άπησχολημένη με τό Δάγκειον και με τη Ληστεία τη δικέφαλη αυτή Λερναία ύδρα που άπειλεί να καταβροχθήση την Έλλάδα με την άνικανοποίητη άχορταγία της. Όμως θα έπρεπε ή έπιδημία του Δαγκείου να μην είχε τόση επέκταση, αλλά να χτυπηθί στην άρχή, ότε και εύκολοπολεμητότερη ήτο αλλά και δεν θα έθρηνούσε ό τόπος τόσους θανάτους.

Τό ζήτημα της ύποτιμήσεως των ειδών της πρώτης άνάγκης είναι τό πρώτον άρθρον της εημερίας του Λαού. Με την σημερινήν άνεργία και την κακορίζικιά, την άφορία των καρπών της Γης και τη γρουσουζιά που έπεσε στα άποδοτικότερα προϊόντα του τόπου και είναι ή έληά και τα δημητριακά, ή βιωτικές άνάγκες κατήντησαν πρόβλημα για τους πολλούς και θα ηυχώμεθα τό πρόβλημα αυτό να τό έλυε ό κ. Βενιζέλος, Έάν νομίζεται ότι έπανιδρυσόμενης της διευθυνσεως Μεταφορών θα επέλεθη κάποια ύφεις των τιμών των τροφίμων, ως έπανιδρυσθή και γενικότερα ό,τι νομίζεται πώς πρέπει να γίνη για να μπορέση άκοπότερα να ζήση ό Λαός.

Η ιδέα περι ιδρύσεως φοροτεχνικού ύφυπουργείου είναι καλλίστη. Μόνον δι' αυτού θα εύρη ρυθμόν ή φορολογική ύπόθεσις, θα πραγματοποιηθούν ή φορολογικές διευκολύνσεις που πρέπει, θα φορολογηθούν όλοι οί Έλληνες αναλόγως της άντοχής των και δεν θα μείνη ό φόρος ως ένα είδος χαράτσι για τη φτωχολογία και τους ήλιθίους.

Έάν ως λέγεται, 10'000 υπάλληλοι είναι περιττοί και δύνανται να περικοπούν, διατί δεν άπολύονται; Όπάγκαλος, ή Οίκουμενική Κυβέρνησις και ή συμμαχική Συναλλαγή κατάντησαν την μισή

ΣΙΤΑΡΙ - ΚΡΙΘΑΡΙ - ΤΑΓΗ & ΑΧΥΡΑ

εις μεγάλας ποσότητας θά φθάσουν μεταξύ 15 και 20 Σεπτεμβρίου με φορτηγόν ναυλωθέν επίτηδες εις παραλαβήν των

ΑΔΕΛΦΩΝ Β. ΤΣΑΚΩΝΑ

Οί ένδιαφερόμενοι έχουν συμφέρον να άναμείνουν. — Ποιότητες έξαιρετικά. — Τιμαί άσυναγωνιστοί.